

ПРОИЗВОДСТВО ПО РЕДА НА ЧЛ.59 И СЛ. ОТ ЗАНН

С наказателно постановление № 35-0000972 от 05.08.2021 година, издадено от Директор на РД „Автомобилна администрация“ - гр. Плевен, с което ***, представлявано от управителя си ХР. Ц. ХР., на основание чл. 96г, ал. 1, предл. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвПр/ е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 3000 /три хиляди/ лв. за нарушение на чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАвПр.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал жалбоподателят, който го обжалва в срок и моли съда да го отмени, като незаконосъобразно. В съдебно заседание жалбоподателят, който е редовно призован, не се явява. Като негов процесуален представител се явява адв.*** от АК - гр. Плевен, поддържа жалбата против наказателното постановление и прави искане за неговата отмяна като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът, редовно призована за съдебно заседание, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. В случай, че жалбата бъде уважена и в хода на съдебното производство жалбоподателят претендира разноси за адвокатски хонорар, моли размерът на присъдените разноси да бъде съобразен с предвидения в Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения.

Съобразявайки събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

С оглед датата на връчване на наказателното постановление на жалбоподателя и датата на депозиране на жалбата и пред наказващия орган съдът счита, че последната е подадена в срока по чл. 59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява допустима и следва да бъде разгледана. Същата е основателна.

Съдът, като прецени събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Наказателното постановление е издадено за това, че на: 30.07.2021г. около 14:30 часа в гр.Плевен в РД"АА" -гр.Плевен,при извършване на комплексна проверка на фирма *** за извършване на обществен превоз на товари в Република България се констатира,че: 1:Лицензирания превозвач е осъществил превоз на товари с товарен автомобил Скания *** на 25.06.2021г. с маршрут на движение гр.Плевен-гр.Върбица-гр.Плевен с пътен лист сер.*** от същата дата управляван от водача *** с ЕГН:*****, който не отговаря на изискванията за психологическа годност определени с Наредбата по чл.7,ал.3 и чл.152,ал.1,т.2 от ЗДвП- няма издадено удостоверение за психологическа годност на водача -валидно към датата на извършване на превоза и към датата на проверката -установено след направена справка в

електр.регистър на ИА"АА"-София.

Така изложените в акта фактически констатации се подкрепят изцяло от събраните по делото доказателства. Съдът възприема и кредитира показанията на разпитаните в съдебно заседание актосъставител Д. П. ИВ., от които се установява, времето и мястото на извършеното и личността на извършителя. Безспорно не бе установена различна фактическа обстановка в хода на съдебното следствие от тази, описана в АУАН и НП. Възраженията на жалбоподателя се явяват основателни.

На първо място в разглеждания случай описанието на нарушението и в двата административни акта е сведено единствено до опускане от страна на дружеството, да бъде извършен превоз на товари от водач, който „не отговаря на изискванията за психологическа годност”, Съдът споделя изводите на жалбоподателя, че наказващият орган не само не е посочил на какво изискване за психологическа годност не е отговарял водачът, но и къде се съдържа правната регламентация на тези обществени отношения - Наредбата, в която са уредени изискванията за психологическа годност, на които наказващият орган е приел, че водачът не отговаря, без да е конкретизирано кое е изискването, къде е регламентирано то и поради каква причина е прието, че водачът не отговаря на него. На второ място отбелязването, че АУАН и НП са издадени след направена справка в регистър за психологическите изследвания на водачите не санира констатираните пороци, тъй като не е уточнено какъв е бил резултатът от тази проверка, нито какво точно обстоятелство е било проверявано при справката. Доказателства за такава проверка и за резултатите от нея не са ангажирани. Това прави деянието недоказано. От началото на производството, лицето следва да бъде уведомено какви конкретни факти се твърди, че е извършило и под състава на какво административно нарушение се подвеждат тези факти. Това според съда е довело до нарушение при реализиране на отговорността на жалбоподателя, като при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са спазени изискванията относно задължителното съдържание на тези актове, регламентирани съответно в чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, което налага извода за незаконосъобразността на наказателното постановление. В разпоредбата на чл.7а, ал.2 ЗАВПр законодателят препраща към чл.152, ал. 1, т. 2 ЗДвП, съставляващ законовото основание за издаване на Наредба № 36 от 15.05.2006г. Разпоредбата на чл. 7а, ал.2 ЗАВПр е бланкетна и е следвало да бъде запълнена чрез препращане към конкретно правило за поведение, което се приема че е било нарушено. Така установените от съда процесуални нарушения, не са от категорията нарушения, които могат да се преодолеят по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Те са съществени и не би могло да се санират в последващ стадий на административнонаказателното производство. Наред с това като основание за издаване на процесното НП е посочена разпоредбата на чл.96г, ал.1 от ЗАВПр, като в същата се съдържа - предложение първо, касаещо назначаване на работа на водач, който не отговаря на изискванията на закона и подзаконовите нормативни актове, докато приетата за установена

фактическа обстановка предпоставя извод за наличието на хипотезата на чл.96г, ал.1, пр.2 от ЗАвПр, отнасяща се до допускане водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари.

На последно място следва да се отбележи и факта, че опита за преквалифициране на нарушението от страна на наказващият орган в НП е ненужен и води до допълнителна неяснота и нарушаване правото на защита на жалбоподателя.

Предвид гореизложените мотиви, Съдът счита, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

По делото е направено искане от адв.*** за присъждане на разноски в размер на 500 лв. Видно от приложения по делото договор за правна помощ е че адв. *** от Плевенска адвокатска колегия е осъществила правна помощ в настоящото производство на жалбоподателя. Съгласно чл. 8, ал.1, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от ВАС: „За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението при интерес от 1000 до 5000 лв. /какъвто е настоящият случай/ е 300 лв. плюс 7 % за горницата над 1000 лв .Поради изложеното и на осн. чл. 63, ал.3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съдът намира, че РД „Автомобилна администрация“ - гр. Плевен, представлявана от Директора *** следва да бъде осъдена да заплати на ***, с управител ХР. Ц. ХР., ***, сумата от 500,00 лева за направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение на адвокат *** от Плевенска адвокатска колегия. Съдът счита, че адвокатското възнаграждение от 500 лв. не се явява прекомерно.